

FRANCK
THILLIEZ

SHARKO

xyz

Sharko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Franck Thilliez

Sharko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Franck Thilliez

SHARKO

Překlad Jiří Žák

xyz

PROLOG

Océanopolis Brest, březen 2015

Člověk našel svého pána na žebříčku predátorů: Žralok, plod milionů let práce přírody, pozoruhodný a bezchybný závěr evoluce. Stroj s několika řadami zubů a s dokonalým aerodynamickým tvarem, schopný vycítit kapičku krve zředěnou v olympijském bazénu. Generátor strachu.

Strach... Ten rovněž pochází z hlubin věků a zaručuje přežití řady druhů. Dokonce i v této chvíli sevřel hrdlo mladého Lucase, směšně malého pod bílými a šedými břichy, která mu klouzala nad hlavou. Tak intenzivní strach pocítil vůbec poprvé v životě, jako kdyby miniaturní luky napínaly každý jeho sval a napovídaly, aby vzal nohy na ramena. I když ho chránilo plexisklo tlusté nejméně dvacet centimetrů, dítě se tisklo ke stehnu svého otce, u kterého dětskou hrůzu už dávno vystřídala fascinace.

Stejně jako ostatní návštěvníci, i Philippe rád vyzývavě hleděl na ta monstra z bezpečí jedné z hlavních atrakcí akvária Océanopolis. Mohl tak přiblížit obličej co nejbliž ke sklu a zabořit svůj pohled do ledových očí žraloka zebrovaného, bělavého, tygřího i kladivouna. Tygrovaný byl z nich nejpůsobivější. Jistě, nebyl tak velký a bílý, jak ho vymyslel Spielberg, ale i tak by mu nemusel nic

závidět: čtyři metry, pět set kilogramů a stovky zahnutých zubů, které by mohly roztrhat stejně velkého tvora, jako byl Lucas, třemi cvaknutími čelistí.

Z davu se ozvaly výkřiky, když se objevil růženec bublin a narušil zdánlivý klid panující v obrovském akváriu. Právě kvůli *tomuhle* sem všichni přišli: zprostředkovaně prožít svůj strach. Pekelný skok do velkých emocí nebezpečí.

Vzadu v akváriu se objevil potápěč, který s pomocí ploutví pomalu proplul mezi řadou balvanů. Připlul až ke sklu, přátelsky pozdravil diváky a stiskl tlačítko na ciferníku upevněném na zápěstí. Philippe poznal přístroj měřící srdeční rytmus. Žabí muž začal sbírat vypadané zuby ležící na dně. Dohlížel na něj kolega, kterého bylo sotva vidět na hladině o šest metrů výš. Kvůli bezpečnosti. Pro případ, kdyby.

Lucas se ještě víc přitiskl k otcově noze.

„To je blázen! Sežerou ho!“

Philippe neodpověděl – bavil se tím falešným napětím, které syna děsilo. Věděl, že predátoři jsou přežraní a že vůči potápěči neprojeví žádnou agresivitu. Proč se bát? Vlastně to byla smutná podívaná na potápěče plavajícího mezi přesycenými žraloky, z nichž navíc většina nepředstavovala žádné nebezpečí.

Nenápadně se podíval na návštěvníky, kteří stáli okolo. Proč jich sem tolik chodí pozorovat muže ve směšném obleku sbírajícího na dně kousky emailu? Doufají, stejně jako on, že se *něco* stane? Není to paráda, pozorovat žraloky, jak plují za sklem?

Philippe se na okamžik zastyděl a vzal syna za ruku.

„Pojď pryč, dáme si zmrzlinu.“

Lucas přijal jeho nabídku s nadšením. V sedmi letech dával zcela evidentně přednost vanilkové zmrzlině před žraloky. Začali se prodírat davem, když se ozval výkřik:

„Nůž!“

Philippe se otočil. Vykřikla to tlustá žena, přilepená k průsvitné stěně. Všichni si začali stoupat na špičky, aby líp viděli. Co se děje?

Mladý muž si spolu se synem začali razit davem cestu zpátky na své místo, které však už bylo obsazené. Potápěč stál vzadu v nádrži a právě vytáhl dlouhý nůž s vroubkovanou střenkou z pochvy, připraveně ke stehnu. Nečekaným pohybem vzbudil pozornost svého kolegy nahoře, který se nacházel pěkně v suchu na opačné straně akvária.

Jednalo se o nějaké cirkusové číslo? Potápěč zůstával stát a pohled upíral na čísla na displeji hodinek. Nůž držel v ruce, zatímco žraloci dál mírumilovně proploovali kolem a neprojevovali žádnou agresivitu. Z ventilu dýchací trubice stoupaly k hladině pravidelně bubliny, svědčící o tom, že potápěč nepropadá žádné panice. Lucas tahal otce za ruku a chtěl odejít, ale Philippe zůstal. V potápěčových modrých očích, zvětšených sklem potápěčské masky a skleněnou stěnou, se zračil hluboký vnitřní mír.

Pak si, pořád tak pomalu, sundal z levé ruky rukavici a řízl se do dlaně. Ve vodě se zavlnily purpurové arabesky. V té chvíli se ozvaly skutečné varovné výkřiky a nevěřící slova („To je nějaké představení?“ nebo „On je opravdu zraněný?“), kolem Philippa a jeho syna, které teď přitlačili až ke skleněné stěně, napětí stoupalo. Tísnilo se tam čím dál víc lidí a nově příchozí – ti, kteří byli předtím ve vedlejší místnosti – se cpali dovnitř, aby taky něco viděli. Nějaká žena se začala dusit a udělalo se jí špatně. Cítila, jak se na ni tlačí dav, začala nadávat a lidé se nakonec rozestoupili a nechali ji odejít.

Signál v hlavě Philippovi přikazoval okamžitě utéct a ani se neohlížet, ale jiná síla, primitivní instinkty byly silnější a úplně ho paralyzovaly. Viděl potápěče se zakrvácenou rukou a žraloky shlukující se kolem něj a musel vidět i pokračování. Ale potápěč sevřel ruku v pěst a zvedl palec na znamení, že ví, co dělá, a že mu nehrozí žádná nebezpečí.

Žraloci byli očividně čím dál nervóznější. Jejich černé stíny se míhaly pod světly umístěnými nahoře nad akváriem. Philippa překvapil počet žraloků: od svého příchodu jich napočítal pět nebo šest, ale teď jich nejmíň dvanáct plavalo ve vertikálně ome-

zeném prostoru akvária, jako kdyby se skleněné stěny začaly sevrkávat.

Nějaký puberťák vedle Lucase na okamžik strnul s mobilem v ruce. Z davu se zvedly dvě nebo tři selfie tyče. Zvědavci se snažili prodloužit chvíle hrůzy, aby se o to zvláštní představení mohli podělit s ostatními. Tahle mánie všechno natáčet! Za hodinu budou na internetu kolovat videa a fotografie a budou mít spoustu shlédnutí.

„Ustupte! Ustupte!“

Muž v šortkách a žabkách s vysílačkou v ruce si razil cestu davem. Na bílém tričku s obrázkem delfína měl logo akvária. S vážnou tváří začal před prosklenou stěnou divoce gestikulovat. Člověk nemusel být žádný odborník, aby pochopil, že ukazuje potápěči, že se má neodkladně vynořit na hladinu.

Ale ten zavrtěl hlavou, rozhodnutý zůstat. Ještě jednou naznačil, že má situaci pod kontrolou, a potom se pohledem zase vrátil k hodinkám.

Byl to žralok zebrovaný, který se jako první rozhodl prozkoumat původ krve. Vlna, kterou vyvolal svým prudkým pohybem, způsobila, že potápěč ztratil rovnováhu. Sundal si ploutve a klesl oběma koleny na dno. Krev mu dál vytékala z rány. Pohyby žraloků byly čím dál trhavější, jejich siluety se kroutily a jejich kulaté, bílé a skoro slepé oči těkaly ze strany na stranu.

Ozývaly se výkřiky „Ať se okamžitě vynoří!“ a „Udělejte něco, než ho roztrhají!“, ale nikdo se z místa ani nepohnul. Místnost byla už úplně natřískaná a plné byly i přilehlé chodby. Philippe vzal syna do náruče a přitiskl ho k sobě, s obličejem obráceným směrem k davu. Jestli se tu mělo odehrát drama, Lucas to v žádném případě nesmí vidět.

Zaměstnanec štěkal rozkazy do vysílačky. Pak zvedl zrak. Do akvária začaly padat rybí hlavy, chobotnice a vnitřnosti. Personál začal shora sypat do nádrže žrádlo v naději, že odvrátí pozornost žraloků a že zmate jejich až příliš vyvinutý čich. Podél průhledné

stěny klesalo ke dnu skelné oko cejna. Dav zmlkl. Návštěvníci si začali *skutečně* uvědomovat, co se před jejich zrakem odehrává: nějaký šílenec riskoval roztrhání.

Potrava nic nezměnila: v nádrži vládlo zvířecí šílenství, jako kdyby žraloky pobláznila nádherně vonící teplá lidská krev. Zvířata si uchovala lovecké instinkty, primitivní instinkty přežití, které vedly bělavé žraloky navzájem se požírat v matčině děloze, aby se mohl narodit pouze ten nejsilnější.

A ti teď plavali tady, v téhle nádrži a v hlubinách ještěřčího mozku si uchovávali vzpomínkou na kanibalismus. Žrát pro přežití. Žrát pro reprodukci a zachování druhu. Žrát, protože je to zapsáno v genech všech žijících bytostí.

První zaútočil žralok tygří. Lehce zavadil o kořist a potom se náhle otočil a ukousl krvácející ruku. Potápěčova maska zmizela za bublinami bolesti. V té chvíli se muž zmatenými pohyby pokusil dostat na hladinu, jako kdyby mu teprve až teď došla blízkost smrti. Uplaval nahoru asi tři metry a potom ho strhla doleva čelist, zakousnutá do jeho lýtka.

Zbytek už byla jen jatka.

Krvežíznivá agresivita žraloků otrásla davem zvědavců. Křik, pláč a mdloby. Ti z prvních řad chtěli prchnout, jako kdyby žraloci mohli rozbít skleněnou stěnu a sežrat je taky, ale ti vzadu, kteří nic neviděli, jim bránili v cestě. Philippe a Lucas se ocitli uprostřed, dav je strhnul a přirazil ke stěně. Chlapec spatřil botu z neoprenu, klouzající dolů vodou těsně u jeho obličeje, i s nohou, zachycenou uvnitř.

Když sál konečně evakuovali, zůstala na písčném dně ležet jen žlutá kyslíková bomba nedaleko hlavy a cáry materiálu, plovoucí v mírně zakalené vodě. Šest litrů krve, které obsahuje tělo o váze dvaasedmdesáti kilo, se rozředilo ve vodě akvária a tělo už nebylo ani vidět. Eskadra žraloků pokračovala dál ve svém mírumilovném tanci, jejich sytější druhové se uchýlili do rohu, do úkrytu za kameeny. Dál běžel jejich obyčejný den, okořeněný malým intermezzem.

Navzdory psychickému traumatu, kterému Philippe a Lucas čelili v následujících týdnech, v otcově paměti zůstal navždy vyrytý následující obraz: potápěčův pohled krátce předtím, než na něj zaútočily zuby moře.

Byla v něm výzva.

1.

*Athis-Mons, jižní pařížské předměstí
Přibližně o půl roku později, září 2015*

„Musíš si uvědomit, že tvůj strýček si zařídil pracovnu v podkroví, to bylo jeho území a já jsem tam skoro nikdy nechodila. Byla tam taková spousta modelů letadel, že se tam skoro ani nedalo projít, aby člověk nějaký nerozšlápl. Nic jiného pro něj nebylo důležité, kromě jeho práce a těch letadel.“

Letadla... Lucie Henebellová si pamatovala na tyhle malé kousky vzpomínek. Anatole už jako velmi malý vyráběl modely z papíru, kartonů a překližky. Nosil tyhle zázraky na severní pláži a tam je před nadšenými pohledy své neteře s blonděnými culíky házel z vrcholu dun Malo-les-Bains. Ta doba už byla dávno pryč. O třicet let později Anatole zemřel, když ho v noci postihl infarkt.

Régina jí podala igelitový sáček. Ačkoliv její manžel byl silný a kulaťoučký, ona byla hubená, s vysokým čelem a s hřívou rozčuchaných kadeřavých vlasů. Kulhala a už spoustu let se pohybovala jen s pomocí hole, což jí ovšem nebránilo běhat po celé čtvrti. Tady ji všichni znali.

„To, co držíš v ruce, bylo schované v jednom zamčeném šuplíku v podkroví. Týká se to jeho posledního případu, zmizení mladé dvacetileté ženy jménem Laëtitia Charlentová.“

Lucie o ní nikdy neslyšela. Žila jen půl hodiny jízdy od této rezidenční čtvrti Athis, ale tuhle část rodiny navštěvovala jen velmi zřídka. Její dvojčata, šílený rytmus kriminálního oddělení na Quai des Orfèvres a běžné denní starosti jí zabíraly většinu času. Otevřela igelitový sáček.

Uvnitř se nacházelo asi dvacet fotokopíí policejních protokolů, vytištěných soudních záznamů, stránky vytržené z trestního spisu a spousta fotografií. Na první z nich byla mladá míšenka ostríhaná na kluka, se zářícím obličejem, černými kudrnatými vlasy a diamantovým piercingem v nose.

„To je ona, ta zmizelá. Laëtitia Charlentová. Pěkná, že? A ten s tím hnusným ksichem na dalších fotkách je Julien Ramirez.“

Lucie se zadívala na portrét asi třicetiletého muže s hnědými kudrnatými vlasy, s obličejem připomínajícím křesací kámen s ostře řezanými rysy. Byl to skutečně ošklivý ksicht, s bradou jakoby vyřezanou ze dřeva, propadlými tvářemi, které ještě zdůrazňovaly jeho ústa podobná slepičímu a s vydržíma černýma a lesklýma očima. Z jeho trestního rejstříku bylo zřejmé, že od roku 2008 do roku 2012 strávil 4 roky ve věznici Fleury, kam byl odsouzen za ozbrojené přepadení, ilegální držení zbraně a pokus o znásilnění. Kopie rozsudku byla přiložená a sponkou připnutá k ostatním materiálům.

„Bydlí mezi Longjumeau a La Ville-du-Bois, na samotě kus od dálnice RN20, na okraji lesa,“ pokračovala teta. „Víš, nedaleko mobilního vysílače u okresní silnice. Přesně patnáct kilometrů odsud.“

Régina jí podala modrý kus silikonu, který ležel na stole spolu se dvěma šálky kávy.

„Asi týden předtím, než tvůj strýček umřel, přišla tahle silikonová sada poštou na jeho jméno. Anatole mi vysvětlil, že si ji objednal na internetových stránkách s maketami letadel. Ale lhal.“

Lucie skutečně našla na jedné straně silikonu otisk. Teta vydala z kapsy kovový klíč, který přesně zapadl do silikonové formy.

„Použil silikon k odlití tohoto klíče. V igelitovém sáčku byla účtenka z obchoďáku Carrefour v La Ville-du-Bois. Předevčím

jsem tam zajela a v zámečnictví jsem tenhle lístek ukázala. Technik mi dal klíč a vrátil silikonovou formu. Podle toho, co říkal, tam Anatole přinesl ten odlitek tři dny před svým infarktem, tedy... přesně 7. července.“

„To už je dva a půl měsíce.“

„Ano, už. Anatole neměl čas ten klíč vyzvednout. Bála jsem se, že za tu dobu už objednávka nebude platná, ale Bůh mi vyšel vstříc a technici dali odlitek stranou. Skoro určitě je to náhradní klíč od vchodových dveří. A já můžu potvrdit, že se jedná o Ramirezův dům, do kterého se tvůj strýček chtěl dostat. Nevím, jak se mu podařilo odlít klíč tohoto typu. Možná prohledal Ramirezovu dodávku nebo se vydával za někoho jiného. Každopádně se Ramirez nikdy nedozvěděl, že po něm Anatole jde.“

„Jak víš, že ten klíč je skutečně od domu toho... Ramirezze?“

„Kvůli těm dalším fotkám. Podívej se.“

Všechny fotografie pořízené v noci byly velmi špatné kvality. Anatole fotil bez blesku a vypadalo to, že se přitom schovával mezi stromy. Na fotografiích byla vidět dodávka zaparkovaná tak, že její zadní otevřené dveře byly asi metr od vchodu do domu. Ramirez evidentně nosil z domu do auta pytle nebo nějaké těžké předměty.

„To je Ramirezův dům a jeho dodávka. Data na rubu fotek ukazují, že je strýček pořídil týden předtím, než si objednal ten otisk. V té době mi Anatole namlouval, že tráví večery v kulečnickém klubu. Dvakrát týdně se vracel domů až kolem jedné v noci. Ale když jsem včera našla tohle, uvědomila jsem si, že mi lhal. V noci sledoval Ramirezze.“

Lucie upila kávy. Régina jí zavolala den předtím a prosila ji, aby přijela, že si s ní musí promluvit o tom, co Anatole zjistil. Původně si vůbec nemyslela, že by mohlo jít o nějaký kriminální případ.

„Musíš mi to vysvětlit podrobněji, teto, protože já to zatím moc nechápu. Očividně se jedná o zmizení. Obětí je Laëtitia Charlentová. Podezřelý se jmenuje Julien Ramirez. Ale ten schovaný spis, fotky a ten klíč... Vedl strýček oficiální vyšetřování, nebo ne?“

„Oficiální bylo na začátku, ale uvědomuji si, že co se týče toho sáčku a toho klíče mi neřekl všechno a že zašel mnohem dál. Pokusím se ti to stručně shrnout. Asi před čtyřmi měsíci, v půlce května, se Laëtitia Charlentová, která už deset let bydlela u pěstounské rodiny Vergerových, nevrátila z centra pro mládež, kde trávila odpoledne. To centrum se nachází asi tři nebo čtyři kilometry od sud. Jakmile přišlo oznámení na komisařství v Athis, tvůj strýček zahájil vyšetřování a vyslechl svědky. Laëtitia byla labilní a několikrát Vergerovým vyhrožovala, že uteče. Tak možná bude u nějaké přítelkyně, nějakého známého nebo u nějaké rodiny v okolí? Jenomže po třech dnech neúspěšného pátrání bylo zahájeno trestní stíhání pro podezřelé zmizení a případ předali do Paříže.“

„Do Centrálního oddělení zabývajícím se podezřelým zmizením osob. Do OCDIP?“

„Ano, přesně tak. Do OCDIP. Ty víš určitě líp než já, kolik zmizení ročně vyšetřují tví kolegové. Jsou jich tisíce. Spis zařadili mezi ostatní a nikdo ani nezvedl zadek ze židle, aby Laëtitii našel. Byla plnoletá. Holka původem z Réunionu, kterou její rodina opustila, když byla ještě úplně malá, a která putovala z jedné pěstounské rodiny do druhé a několikrát vyhrožovala, že uteče... Proč by ji nepovažovali za uprchlici?“

Régina se napila kávy.

„Tohle všechno Anatola strašně rozzlobilo. Šel do důchodu, ale tu rodinu znal, všichni byli členové společnosti Telethon, v níž se několikrát týdně scházeli. Lidi, kterým nebylo lhostejné, co se stalo. A navíc, já jsem Laëtitii měla ráda, byla to opravdu hodná holka. Zkrátka, znala jsi strýčka, čtyřicet let pracoval u policie a nesnášel prohry. A pak, vždycky říkal, že polda zůstane poldou, i když jde do důchodu. Jednou polda, navždy polda...“

Ve dvaadvaceti letech měla Lucie za sebou teprve osmnáct let služby, ale stejně už měla pocit, že jí profese kontaminovala každou buňku těla a že obsadila veškerý prostor jejího soukromého života. Její mozek už musel mít určitě tvar pistole. A život s Franckem

Sharkem, který na kriminálce sloužil už sedmadvacet let, to nijak nezměnil. Naopak.

„Takže strýček v případě dál pokračoval. Vedl své vlastní vyšetřování.“

„Přesně tak. Trávil dny tím, že sám obcházel sousedy a vyptával se jich. Já už pomalu začínala nesnášet tu jeho tvrdohlavost a často jsme se hádali. Byl v důchodu a vrchovatě si ho zasloužil! Jenomže si ho ani neužil.“

Z krabičky vytáhla papírový kapesník a trochu si poplakala. Lucie nepamatovala, kdy se se strýčkem vzali, ale od dětství je oba znala.

„Ale vytrvalost se mu nakonec vyplatila. Po třech týdnech shromáždil dvě nezávislá svědectví, která se zmiňovala o přítomnosti šedé stavební dodávky. Několik dní před Laëtitiným zmizením stála jednou v sousední ulici, kde bydlela pěstounská rodina, a pak u centra mládeže. Velkými písmeny bylo na karoserii napsáno ‚RE-KONSTRUKCE‘. Anatolovi nedalo moc práce zjistit firmu. Patřila Julienovi Ramirezovi, řemeslníkovi, který se specializoval na rekonstrukce budov.“

Prstem ukázala na Ramirezovu fotografii.

„Ten chlap seděl za volantem, Lucie. Ačkoliv byl tvůj strýček v penzi, požádal jednoho kolegu z komisařství, aby ho trochu proklepl a zjistil, že Ramirez už v letech 2008 až 2012 seděl ve vězení za ozbrojené přepadení a pokus o znásilnění. Jakmile se to dozvěděl, okamžitě informace předal do Paříže, do oddělení pověřeného tím vyšetřováním. Myslíš, že se jim líbilo jeho kovbojské chování...? Ale to je fuk, faktem je, že Ramirezze vyslechli jen jako svědka. Neměli na něj nic a žádné podezření v nich nevyvolal.“

„Jak zdůvodnil přítomnost poblíž míst, kde se Laëtitia pohybovala?“

„V té době obcházel lidi, propagoval svůj podnik a rozdával letáky. Tohle všechno sousedi potvrdili. Ramirez se s Laëtitií nestýkal, nikdo je nikdy spolu neviděl. A jeden zákazník navíc vypověděl, že

v době únosu Ramirez opravoval fasádu jednoho domu asi třicet kilometrů daleko. Proto vaši pařížští kolegové ani nezahájili pátrání a Ramirez nezasáhli. Tohle všechno Anatola hrozně zasáhlo.“

Vzdychla a potom dolila kávu do Luciina šálku. Ta jí poděkovala pohybem ruky.

„Myslela jsem si, že toho konečně nechal a že rezignoval, dokud jsem nenašla tenhle sáček a ten klíč. Uvidíš, je tam dokonce kopie trestního řízení z roku 2008. Psychiatrické expertízy a všechno ostatní. Nahlédla jsem do nich. Ramirez je zvrácený parchant.“

Lucie vyndala tlustý dokument.

„Trestní soud v Bobigny... Jak strýček k tomuhle dokumentu přišel?“

„Nevím, vidím ho poprvé, stejně jako ty. Určitě přes nějaké kontakty. Znal se se spoustou lidí. Víš, byl tím případem úplně posedlý. Taky sledoval Ramirez a snažil se to celé pochopit. Říkal mi, že ten chlap nemohl jednat sám... Že možná tu holku sledoval, ale únosu se nezúčastnil. Že nutně musel mít nějakého komplice.“

Régina vzala Lucii za pravou ruku a sevřela ji v dlaních.

„Vím, že už to jsou čtyři měsíce, co Laëtitia zmizela, ale možná je pořád naživu, Lucie. Možná ji ten hajzl drží někde ve sklepě nebo jinde a vystavuje ji nějakým příšernostem. Nevídali jsme se často, ale strýček tě měl vždycky moc rád. Jsi dcera jeho sestry, staral se o tebe i o matku, když ti umřel otec. A pak, byl pyšný na to, že sloužíš v šestatřicítce.“

Upřeně na Lucii hleděla a dál už nic neříkala.

„Teto... Co přesně chceš, abych udělala?“

„Aby ses na ten případ podívala a udělala si na něj svůj vlastní názor. A jestli si budeš myslet, že na tom něco je, abys... já nevím... aby šestatřicítka ten případ převzala?“

„To je komplikované a ty to velmi dobře víš.“

„Ano, ano, ale svěřila jsem se ti s tím, protože ti důvěřuju. Nemůžeme nechat na svobodě někoho, jako je Ramirez. Tví kolegové

z oddělení pohřešovaných s tím nic nedělají, ale věř mi, kdybych mohla nakopat toho Ramireze do zadku, tak bych to udělala!“

Lucie chvíličku přemýšlela.

„Nikdo to neví? Ani moje matka?“

„Jen my dvě.“

„Určitě? Nemluvila jsi o tom s někým odsud? Ani s přáteli z charity?“

„Říkám ti, že ne.“

Lucie se zahleděla tetě přímo do očí a snažila se v nich najít odpověď. Pak dopila kávu, vzala si dokumenty a vstala.

„Dobře, mrknu se na to. Ale nesmíš o tom s nikým mluvit. Ani s matkou a hlavně ne s Franckem, nechci ho do toho zatáhnout, řeší teď složitý případ. Budeme to vědět jen my dvě. Umíš držet jazyk za zuby?“

Teta si přejela prsty ústa a naznačila, jako by si je zašívala. Pak se opřela o hůl, taky vstala a objala neteř.

„Díky, Lucie. Nezměnila ses. Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout.“

2.

Lucie dočetla *O třech malých prasátkách* s takovým zápalem – a bezpochyby i s trochou policejní výmluvnosti Charlentové, že na ni dva páry očí, velkých jako podšálky, zíraly bez mrknutí, s peřinou přitaženou až k nosu. Zavřela knihu pohádek a zahájila uspávací rituál: mazlení, pusinky, něžná slovíčka a další záplava pusinek.

„Tak, zlatička. Zítra na shledanou.“

Jules trval na tom, aby světlo zůstalo svítit. Byl z dvojčet ten ustrašenější. Jeho bratr Adrien první dny v mateřské školce zvládal docela dobře, naproti tomu Jules každé ráno pořád proléval potoky slz a proměnil loučení v srdceryvnou scénu. Nedokázal se od matky odtrhnout, a platilo to i naopak.

Lucie se vrátila do kuchyně k Francku Sharkovi. Připravoval si kávu do termosky a přitom polykal bagetu. Měl na sobě oblečení pro slavnostní příležitosti, černý antracitový oblek a proužkovanou kravatu. Především den jeho tým z šestatřicítky po několika měsíčním vyšetřování zatkl podezřelého z dvojnásobné vraždy. Pro policisty to bylo totéž jako ohňostroj na státní svátek 14. července.

„Právě mi volal Manien. Dulac ještě nepromluvil, ale s důkazy, které mu strčíme pod nos, k tomu dojde brzy. Je to otázka tří nebo čtyř hodin.“

Lucie mu přidala do sendviče okurky – miloval je, ale vždycky na ně zapomněl – a pak ho zabalila do alobalu.

„Zlomte tu zrůdu, Francku! Nemakali jste zbytečně!“

„Přichystal jsem mu nejkrásnější noc jeho života. Čeká ho pětihvězdičkový hotel.“

Po všech těch letech, během nichž Zvíře pronásledoval, se napětí pořád ještě dalo krájet. Ve čtyřiapadesáti letech Franck Sharko pořád ještě šlapal chodník, navzdory svým stárnoucím kostem a drsným scénám z míst zločinu. Byla to věčná konfrontace bídy a rostoucího násilí. Existovaly samozřejmě vrcholy a pády. Už nepočítal, kolikrát se v noci rozhodl pověsit rukavice na hřebík, ale pokaždé když se podíval na své syny, pokaždé když dopadl nějakého zločince, vyrážel tenhle polda z kriminálky kupředu s vervou dvacetiletého.

Vzal si dva mobily – osobní i pracovní – nepřipadalo v úvahu míchat dohromady práci a rodinu, a Lucie ho doprovodila ke dveřím jejich domku v Sceaux na jihu Paříže. Bylo to útulné a příjemné místo k životu ve čtyřech v ideální rovnováze. Do šestatřicítky to sice bylo daleko, ale tahle vzdálenost se ukázala jako nezbytná – bylo to další bezpečnostní opatření, aby byla rodina co nejdál od špíny profesního života.

Políbila ho a zvedla mu límec u kabátu. Déšť sice nehlásili, ale Sharko se choval jako šachista, chtěl mít vždycky promyšlený následující tah.

„Nepůjdu jen tak spát,“ řekla Lucie. „Podívám se na nějaký film a pak si budu trochu číst. Pošli mi esemesku, až Dulac promluví. Třeba i ve dvě v noci. Otevřu šampaňské.“

Sharko přikývl a nacpal své velké tělo do auta. Jakmile Lucie zůstala sama, vrhla se na telefon, a jak se předtím přes den domluvila, zavolala Jaye, jejich filipínské chůvě. Mladá žena přijela ve 21 hodin 45 minut. Lucie běžela pro klíče a doklady od auta.

„Spí. Beru si s sebou mobil, zavolej mi, kdyby nastal nějaký problém. Nevím, kdy se vrátím, možná o půlnoci, možná později.“

A nezapomeň, můj partner se nesmí nic dozvědět, ano? Kdyby zvonila pevná linka, neber to.“

„Spolehněte se.“

Jaya odpověděla spikleneckým tónem. Lucie si navlékla podpažní pouzdro s devítimilimetrovým Sig Sauerem. Chtěla rozptýlit případné mylné představy. Někdo, kdo se chystá podvádět manželku, si s sebou nebere zbraň. Pokud není zatraceně zvrácený. Pak si oblékla bundu a vyběhla ven.

Cestou si v duchu promítala události posledních dnů. Pět dní strávila tím, že potají studovala dokumenty, které Anatole před smrtí shromáždil. Podle strýcových rukopisných poznámek byl Julien Ramirez noční pták, který v noci často vyjížděl ven na motorce nebo v dodávce. Kam? To strýc neupřesnil. Anatole se rovněž zmiňoval o nějaké mladé ženě, která chodila oblečená v gotickém stylu a občas u Ramirezze trávila noc. Milenka?

Ramirez projevoval všechny charakteristiky labilního člověka. Několikrát ho vyhodili ze školy a poslali do ústavu pro nezletilé. Byl členem různých satanistických spolků a choval se krutě ke zvířatům... Dostal pět let na základě trestního oznámení dívky, s níž se jednou večer potkal. Lucie si obžalovací spis přečetla. Ramirez s ní šel k ní domů na skleničku. Pokusil se o sexuální styk. Dívka nechtěla, on jí ale pohrozil pistolí, přivázal ji k židli a nožem ji pořezal na rameni, aby „mohl lízat její krev“, přečetla si Lucie v protokolu. Oběti se podařilo uniknout, a tak se vyhnula znásilnění a možná i zabití.

Podle protokolů a vyjádření psychiatrických expertů, kteří se vystřídali v soudní síni, byl Ramirez před deseti lety v psychiatrickém ústavu v Palaiseau kvůli nepřiliš časté duševní poruše zvané Renfieldův syndrom, což je psychický defekt, způsobující nezvladatelnou touhu po krvi. K prvním příznakům této perverze u Ramirezze došlo po zranění v pubertě. Uvědomil si, že ho vzrušuje požívání vlastní krve. Nejdřív ho to přivedlo k autovampyrismu, takže si způsoboval zranění, pak k zoofagii – pití zvířecí krve, čas-

to psů nebo koček. V roce 2006, dva roky před pokusem o znásilnění, ho chytili v noci v řeznictví s rukama v mrazáku.

Krásný exemplář člověka.

Mezi všemi těmito fakty se nacházela i spousta dalších znepokojujících prvků, zachycených ve strýčkových rukopisných poznámkách, naškrábaných pod fotografiemi a fotokopiemi: „*Co nakládal do dodávky?*“, „*Stalo se něco ve sklepě?*“, „*Říká se, že z domu jsou slyšet divné zvuky.*“

Co strýček myslel těmi „zvuky“? V Luciině mysli pomalu začínala klíčit obsese: neměla by se sama pokusit, jestli neuslyší na těch místech nějaké zvuky, a neměla by zjistit, jaká v Ramirezově domě vládne atmosféra? Kdyby zjistila, že ten chlap je do něčeho namočený, zajde na OCDIP a sdělí jim všechno, co se dozvěděla. Jenomže věděla, že když nebude mít žádný důkaz, nehnou ani prstem.

Asi po půlhodině opustila Lucie dálnici RN20 a podle GPS zahнула ve směru na Saulx-les-Chartreux. Už si takhle místa projela především ve dne. O kus dál, za sloupem mobilního vysílače, vedla úzká polní cesta. Vlevo se táhla temná stěna lesa, po pravé straně pole a v reflektorech jejího auta se objevila hrstka domů, většina zhasnutých a posprejovaných graffiti. Projela kolem nich a před cílem nacházejícím se kus dál od cesty, zpomalila. Betonový blok bez duše s plochou plechovou střechou. Nikde se nesvítilo a na první pohled nestála pod stříškou, pod níž Ramirez podle fotografií parkoval, žádná motorka. Ale dodávka a Audi TT tam naopak byly.

Lucie nechtěla nic riskovat a musela se ujistit, že majitel není doma. A tak jednala podle plánu: vypustila levou přední pneumatiku, otočila auto a zaparkovala u postranní části domu. Potom pokračovala dál pěšky po popraskané asfaltové cestě. Vlevo i vpravo rostl v zahradě plevel a trsy kopřiv.

Několikrát zazvonila a pak zabouchala na dveře. Na zlomek vteřiny si představila, jak se ocitá tváří v tvář Ramirezovi. Musela by

mu říct, že píchla, a požádat ho o pomoc. Určitě by jí to nesežral, ale aspoň by se ujistila, že je doma.

Čekání. Úzkost. Nikde se nerozsvítilo žádné světlo. Nikdo.

Opatrně obešla dům. Ticho. Strýček ten případ vyšetřoval před dvěma měsíci, možná nebylo co poslouchat ani objevovat, ale Lucie se s tím spokojit nechtěla. Ne, když má v kapse ten klíč...

Zpod sedadla v autě vytáhla hustilku, znovu nafoukla kolo a schovala auto o kus dál, na okraji lesa, asi sto metrů od domu. Navlékla si kožené rukavice, z kapsy bundy vytáhla černý baret a schovala pod něj blondaté vlasy. Opatrně se vydala zpátky, počkala, až kolem přejede auto, a potom se vydala ke dveřím.

Pomocí odlitého klíče se dostala dovnitř. Cítila, jak se jí stahuje žaludek, jako kdyby se ocitla těsně nad propastí. Dopustila se protiprávního vloupání do domu, riskovala celou svou kariéru, a možná dokonce i svůj život. Jenomže to bylo silnější než ona. Musela se dozvědět pravdu!

To, že za sebou zamkla, ji nijak neuklidnilo, naopak. Měla pocit, že sama vlezla do pasti.

3.

Rozsvítila baterku a před ní se objevily staré tapety ze sedmdesátých let dvacátého století a ještě starší obkládačky. Namísto lustru visely ze stropu holé žárovky. Jedinou dekorací byly tři fotky Ramireze, pózujícího před svou silnou motorkou GSX-R 750.

Lucie nedokázala zabránit tlaku ani zrychlenému tepu. Obvykle měla tohle napětí ráda, ten příliv adrenalinu, který držel při životě každého policistu, ale tentokrát ne. Co by se stalo, kdyby ji tady překvapil Ramirez a kdyby se mu najednou ocitla tvář v tvář? Rychle nahlédla do obývacího pokoje. Odřená křesla, ale nová televize a moderní hi-fi souprava. Na stole prázdné plechovky od piva a několik kreseb ještěrek, salamandrů a dalších slizkých zvířat... Jestli byl jejich autorem Ramirez, nedal se mu upřít jistý talent.

Neměla čas prohlížet všechno. Zamířila do kuchyně, kde ležely přeplněné odpadkové koše a špinavé nádoby a celé to tu ostře páchlo zkaženým jídlem.

Zavibroval jí mobil, až sebou trhla. Esemeska od Sharka:

Nic veselého: Dulac promluvil ještě dřív, než jsem přijel. Jdeme s Nicolasem na skleničku. Budu doma tak za hodinu. Otevři to šampaňské.

Cítla, jak se jí sevřelo hrdlo. V duchu si představila, jak Franck přijde domů a najde tam Jayu. Za hodinu, to znamenalo, že má na prohlídku domu maximálně deset minut. Na její vkus příliš málo.

Vykročila do chodby. Naproti ní vedlo schodiště nahoru do patra. Vlevo byl záchod, vpravo se nacházely dveře zavřené na závoru. Otevřela ji. Ledový vzduch jí zasáhl přímo do obličeje. Tady byl ten slavný sklep. Vlhké cihlové zdi, nízký strop. Musela se sehnout, aby do tohoto chřtánu mohla vejít. A musela taky projevit pěknou dávku odvahy. V životě už viděla řadu hrůz, ale v tomhle podzemí a uprostřed noci ucítila dětinský strach, který musela překonat.

Začala pomaličku sestupovat dolů. Na třetím schodu ji do uší udeřil dlouhý nářek.

Pekelný a nepředstavitelný dětský křik.

Přicházející zdola, ze tmy a chladu.

4.

Lucie zůstala strnule stát, neschopná přijmout, co právě slyšela. Musela se několikrát nadechnout, než vytáhla Sig Sauer. Palcem ho odjistila a nechala vklouznout náboj do komory. Tíha zbraně v ruce ji nijak neuklidnila. Bezpochyby se dopustila té nejhorší pitomosti, když se vloupala do domu tohoto blázna. Nikdo nevěděl, kde je. Ani Franck ne.

Udělal další krok a levá noha jí náhle vylétla dopředu a na schodu uklouzla. Upadla dozadu a pět následujících schodů sjela po zadku, ale pistoli nepustila. Zasténala a vztyčila se. Díkybohu neměla nic zlomeného, jen ji strašně bolel loket, kterým se snažila pád zmírnit. Rukavice a kalhoty se jí leskly voskem. Stejně jako schody. Ten šílenec Ramirez tady musel spálit spoustu svíček, jinak to nebylo možné.

Sešla čtyři poslední schody a namířila dopředu světlo baterky. V první místnosti se nacházel obrovský kotel, prázdné ptačí klece a velká sklenice vody.

Znovu se ozval ten nářek, napůl lidský a napůl zvířecí. Vycházel ze zadní části sklepa. Luciina fantazie pracovala na plné obrátky. Sevřela Sig Sauer oběma rukama a baterku přitiskla k hlavni. Musí se maximálně soustředit.

Další místnost. Obrovská. Když po ní přejela světlem baterky, zjevil se před ní nepředstavitelný chaos. Náradí, kusy nábytku,

stovky prázdných lahví, modré průsvitné plachty, drátěné sítě, dřevěné palety a otevřené konzervy. Opřené o zeď leželo napříč zrcadlo, jako kdyby ho srazil blesk. Byly tam taky velké pytle stavebního materiálu. Větrací okno, vedoucí pravděpodobně ven, bylo zakryté hadrem přitlučeným ke stěně. Ramirez udělal všechno, aby odsud vyhnal světlo.

Aby se dostala k černému prostěradlu, visícímu ze stropu a rozdělujícímu místnost na dvě části, co nejopatrněji a nejistě balancovala přes hromadu věcí. Pod nohama jí praskalo sklo, umělá hmota a dřevo. Odhrnula prostěradlo a vykřikla. Asi deset centimetrů od jejího obličejce se nacházela klec, tentokrát visící od stropu na řetězu. Mezi mřížemi leželo nějaké zvíře. Lucii trvalo několik vteřin, než v něm poznala kočku. Zcela oholené zvíře se třáslo a krčilo v rohu klece. Jeho obrovské oči zářily ve světle baterky jako světlušky. Zdálo se, že se mu na kůži pohybují jakési velké černé lesklé skvrny. Lucie přistoupila blíž.

Byly to pijavice větší než lidská dlaň. Zavrtávaly se do kůže. Kočka pod jejich váhou upadla a znovu začala naříkat. Její křik se podobal pláči novorozeněte.

Policistce se zvedl žaludek. Jaký blázen tady bydlel? Byl nářek té kočky zvuk, o němž se strýček zmiňoval ve svých poznámkách? Lucie pocítila zoufalou touhu tu kočku vzít a odnést ji odsud. Ale to nešlo, musela tady zůstat tak, jak byla. Lucie musela zahnat všechny emoce. Laëtitia, musí myslet na Laëtitii! Najít tady stopy její přítomnosti a podle toho pak jednat.

Vydala se dál a přitom pečlivě zkoumala všechna temná zákoutí. V akváriu postaveném na ponku se hemžily desítky dalších pijavic. Ramirez jim vytvořil přirozené prostředí – byla tam voda, kameny a bahno –, aby se jim dobře dařilo. Vedle akvária ležely skalpely, pinzety, zkumavky a prázdné plastové sáčky. Jaké příšerné pokusy tady Ramirez provádí? U stěn stál opřený nábytek. Nemohla tam být někde tajná skrýš, do které by se vešel člověk?

„Je tady někdo? Policie! Odpovězte!“

Nic. Zopakovala otázku hlasitěji, protože věděla, že dívka terorizovaná únoscem může jen potichu plakat, aby ji nebylo slyšet. Přešla ke zdi a začala do ní bouchat pěsti, hledala díru mezi cihlami, ale přitom si uvědomovala, jak utíká čas. Sharko bude doma za necelých čtyřicet minut. Bylo načase odtud vypadnout. Musí Franckovi všechno říct, musí přesvědčit kolegy, aby sem znovu zajeli a prohledali dům, tentokrát legálně. Vzhledem k Ramirezově psychiatrické zprávě – satanismus a touha po krvi – a vzhledem k té zmučené kočce, skalpelům a chirurgickému materiálu budou muset dům prohledat od sklepa po půdu.

Kočka pořád naříkala a její oči volaly Lucii o pomoc. Na zádech a na břicho měla pijavice tak nafouklé, až se zdálo, že každou chvíli vybuchnou. Ti šmejdi za chvíli vypijí kočce všechnu krev.

„Vrátím se, slibuju!“

Musela vynaložit veškerou sílu, aby se od ní otočila. Vydala se stejnou cestou zpátky přes hromady věcí a snažila se napáchat co nejmíň škod. Jestli je Ramirez maniak a jestli přesně ví, kde se co nachází, snadno zjistí, že tady měl návštěvu.

Ještě ani nebyla zpátky v první místnosti, když jí strašná rána do břicha vyrazila dech. Dvě silné paže ji odstrčily dozadu. Vykřikla a upadla na záda na plachty. Baterka jí vyletěla z ruky a zapadla někam daleko.

Tma.

Chtěla vstát, ale Ramirez ji znovu udeřil, pak ji zabalil do jedné plachty a přikryl jí s ní i obličej. Lucie se snažila chraplavě nadechnout. Koutky úst nabírala poslední centilitry vzduchu, ale pak zjistila, že se už nadechnout nemůže. Mezi harampádím se opět objevilo světlo baterky a mířilo ke stropu. Muž na ní obkročmo seděl, jednou rukou jí přidržel plachtu na obličejí a snažil se ji udusit, v druhé držel pistoli a mířil jí na čelo.

„Zabiju tě, ty svině!“

Odložil pistoli stranou a radši zvýšil svůj tlak na plachtu. Lucie bez dechu viděla mužova ústa, jak se přibližují k jejím, a cítila, jak

se jí napínají šlachy na krku, tak na ni tlačil. Bránila se jako hmyz chycený do pavučiny. Plachta se zapotila a ona přestala vidět.

Opouštěly ji síly a pod zavřenými víčky jí začaly defilovat obličej. Franck, Jules, Adrien, matka...

Umře tady, v tomhle příšerném sklepe.

Opustí tenhle svět tím nejpitomějším a nejhorším způsobem.

5.

Agónie.

V posledním zoufalém gestu se Lucie rukou dotkla zbraně ležící kousek od ní. Prsty sevřely pažbu. Paže jí ležela bezvládně na zemi, bolestně pohnula zápěstím, položila prst na kohoutek a po paměti vystřelila.

Na plachtu vystříkla krev. Tlak povolil a masa, která na ní ležela, sklouzla stranou, Lucie sebou začala zmítat, strhla si plachtu z obličeje a měla pocit, že vdechla všechnen přítomný vzduch. Chvíli se dusila a zvedala krk, ale pak vstala a šla hledat baterku.

Ramirez, opřený o zeď, byl bosý a oblečený do obyčejných tepláků a trička. Oči měl prázdné a nepohnuté. Na krku se mu těsně nad ohryzkem rozvíjel velký tmavý květ.

Lucie se k němu naklonila: už žádný pulz.

Vstala, udělala tři kroky, zapotácela se a nebyla schopná v mysli zachytit poslední vteřiny filmu. Všechno se odehrálo strašně rychle. Stiskla víčka a okamžik počkala. A co jestli tohle všechno byla jen ošklivá noční můra? Ještě chvíli... Probuzení, Sharkův návrat, najde ji doma spící. Ale ne. Vloupala se k někomu do tmy a zabila ho svou služební zbraní. Myšlenky jí zaletěly k dvojčatům, k jejím dvěma synům na úsvitu života. Všechno se mělo skončit takhle: ona, Lucie Henebellová, v cele velké devět metrů čtverečních.

Mezi cihlovými stěnami se ozvalo zvonění telefonu. Wagnerův *Příjezd Valkýr* jí málem přivodil infarkt.

Lucie zvedla telefon. Vůbec neměla sílu a oči měla zarudlé pláčem.

„Lucie? Co se děje? Poslal jsem Jayu domů. Řekla mi, že jsi jí zavolala a že jsi odešla, aniž bys jí cokoli vysvětlila. Kde jsi? Doufám, že to není nic vážného.“

Lucie se trochu vzpamatovala a hlasem jako ze záhrobí řekla:
„Právě jsem zabila člověka.“

6.

Franck Sharko jel a tiskl plyn až k úplně k podlaze. Myšlenkami však byl úplně jinde. Jeho mysl pořád ještě odmítala přijmout ta čtyři slova, která Lucie pronesla.

Ve zlomku vteřiny se mu všechno, co budoval, všechny strašlivé zkoušky, které překonal, aby mohl žít takřka normálně, rozlétlo na tisíc kousků. Žena, kterou miloval, se nacházela někde ve sklepe anonymního domu s pistolí v ruce a s mrtvolou ležící u nohou. Hlavou mu defilovaly obrazy. Lucie za mřížemi. Lucie s přelámanými kostmi na dvoře, platící vězňům za všechna léta strávená u policie. Adrien a Jules s dlaněmi přiloženými k plexisklu v hovorňě, plačící pro matku, která před jejich očima mizela v chodbě. Práskání dveří a cvakání zámků.

V kabině auta začal rvát. Vyrazil dlouhý chraplavý výkřik. Ne, nedovolí, aby se mu štěstí zhroutilo. V minulosti už oba trpěli až příliš. Lucie na začátku jejich vztahu při dramatické smrti svých holčiček. On před deseti lety, po smrti své ženy a dcery. Osud se už na nich dostatečně vyřádil.

Tentokrát ale ne! Nepřipadá v úvahu!

A tak si navzdory nepochopení, překvapení a vážnosti situace zachoval chladnokrevnost a policejní instinkty. Moc nechápal, co se vlastně Lucii stalo – její slova přerušoval pláč –, ale nařídil jí, že se

nesmí ani hnout a že nesmí nic dělat, dokud nepřijede. Pak ukončil hovor, soukromým mobilem zavolał Jaye, vysvětlil jí, že zapomněl vyřídít v kanceláři nějakou maličkost a pak jí strčil do ruky peníze.

Konečně dojel k domu. Policejním pohledem skenoval okolí, na- darmo nebyl kdysi policejním komisařem, velícím třiceti mužům. Dům, na opuštěném místě, les, pole, na dohled nikdo. Luciino auto nebylo vidět. Se zhasnutými reflektory dojel na příjezdovou cestu a zaparkoval na jejím okraji tak, aby ho z ulice nebylo moc vidět. Navlékl si kožené rukavice, na hlavu s krátce ostříhanými vlasy barvy pepř a sůl si nasadil čepici a rozběhl se do tmy.

Zabouchal na dveře. Zámek cvakl. Lucie otevřela a zhroutil se mu do náruče.

„Francku! Co jsem to jen udělala!“

Sharko jí k sobě přitiskl.

„Není ti nic?“

Zavrtěla hlavou. Vážně se na ni zahleděl v úzkém pruhu světla baterky položené na zemi. Rozmazané líčení jí mramorovalo tváře. Sharko jí hřbetem rukavic otřel oči a potom špičkami prstů opatrně zavřel dveře.

„Ukaž mi to.“

S baterkou v ruce zamířila do sklepa. Dva ohnuté stíny klouzaly po zdi. Mlčky mu ukázala zbytky vosku na schodech. Před nimi hučel kotel a komihaly se v něm velké modré plameny: topení bezpochyby fungovalo.

Když se do ticha ozval dlouhý nářek, Sharko se zachvěl.

„Co je to?“

„Kočka.“

Jakmile došli do první místnosti, okamžitě si všiml, k jakému tam došlo krveprolití. Bosý muž v teplákách seděl s krvácejícím krkem uprostřed nepředstavitelného nepořádku... Vedle něj ležela zbraň – Sharko poznal americkou pistoli HK P30. Měl pocit, jako by tornádo odneslo do tohoto suterénu obsah nejmíň deseti domů. Zanalyzoval situaci a pak se podíval na hodinky: 23.40.

„Kde máš auto?“

„Zaparkované o kus dál.“

„Může ho někdo vidět?“

Lucie zavrtěla hlavou. Sharko vykročil dál a strhl černé prostěradlo. Zahleděl se na klec pověšenou ve výšce dospělého člověka, a na kočku, kterou požíraly velké lesklé pijavice.

„Stručně mi vysvětli, jak ses k tomu člověku dostala a jak to, že jsi měla klíč od domu?“

Lucie mu všechno vyprávěla. O návštěvě tety, o únosu Laëtitie Charlentové, o strýčkově podezření, fotografiích i o odlitém klíči. Sharko zavřel oči a snažil se vyprázdnit mysl. Zahnat pocity a emoce. Byl policista na místě zločinu, o němž musel přemýšlet a analyzovat ho a všechno ostatní odložit stranou. Když znovu oči otevřel, Lucie si uvědomila, jak se jeho pohled změnil. Už mu v očích nezářilo nic, byly tam jen dva velké černé kotouče otevřené do temnot.

„Důkazy, že to děvče, ta Laëtitia, prošla jeho rukama?“

„Nic jsem nenašla. Napadl mě, byl ozbrojený a pokoušel se mě zabít. Musel mít nějaký důvod.“

„Jak bys reagovala ty, kdybys uprostřed noci našla někoho u sebe doma?“

Vzal Luciin obličej do obou dlaní a pečlivě zkoumal každý čtvereční centimetr její kůže.

„Nepoškrábal tě? Žádný fyzický kontakt?“

„Byla mezi námi plachta. Odkud se tu vzal? Neslyšela jsem jeho motorku a...“

„Venku žádná motorka není. Vidělas, jak je oblečený? Ten chlap už byl v domě.“

Sharko se vrátil k tělu a dřepel si k němu. Zkontroloval, jestli Ramirez nemá pod zakrvácenými nehty kousky kůže a potom mrtvolu opatrně převrátil na břicho. Díra vzadu znamenala, že projektil vyšel ven z těla. Přesto Franck věděl, že kulky, které policie dostávala, jsou naprosto výjimečné. Značka Speer Gold Dot ráže 9 milimetrů s dutou hlavicí jim umožňovala „sebrat ji“ přímo

z těla oběti. Dutá hlavice se rozmáčkla u sebemenší překážky – a teoreticky tedy neměla vylétnout ven z těla. Ale při výstřelu zblízka do krku...

Rozhlédl se kolem a snažil se očima kulku najít.

„V jaké pozici jsi byla, když jsi vystřelila?“

Lucie neodpověděla, jen na svého druha s hrůzou hleděla. Ve slabém světle se jeho tvář proměnila v šílené geometrické obrazce. Kaleidoskop kůže, při níž se znovu celá otrásla. Jeho oči zmizely ve tmě, jako kdyby se proměnily ve dvě černé díry. Vstal, popadl ji za ramena a vši silou s ní zatřásl.

„Vzpamatuj se! V jaké pozici?“

„Francku... Co to děláš?“

„Co dělám? Snažím se, aby se naše rodina nerozpadla!“

„Ne, Francku. Já toho chlapa zabila, já... jsem jediný viník. Ne-připadá v úvahu, aby ses do toho zapletl i ty!“

„Jsem do toho zapletený od chvíle, kdy ses vloupala do domu a mně nic neřekla, od chvíle, kdy jsi matka mých dětí. Když padneš ty, padnu i já!“

Sharko vytáhl peněženku, vyndal z ní fotografii jejich synů a strčil jí ji pod nos.

„Mysli na ně. Jen na ně. My nejsme důležití!“

Lucii to zasáhla přímo do srdce. Zamotala se jí hlava. Měla zkontrolovat všechny místnosti, než se vydala sem dolů. Neotevřel jí, protože se mu nechtělo, protože ji neslyšel nebo se bál noční návštěvy. Jak se mohla zachovat tak hloupě? Zapátrala v mysli a pak ukázala prstem přibližným směrem.

„Já už nevím... Ležela jsem na zemi, tamhle v rohu. On byl nade mnou a snažil se mě udusit. Naklonila jsem pistoli a vystřelila. Odletěl až ke zdi a byl mrtvý...“

Sharko tam nic neviděl. Všiml si jedné visící žárovky, natáhl se a rozsvítil ji, ale světlo zřejmě šetřilo energii – sotva dvacet wattů – a skomíralo. Začal prohlížet strop nad tělem a pokračoval v kruzích kolem dokola, dokud jeho zrak nepadl na místo nárazu.

Byla to první úleva. Projektil částečně vletěl do cihly, ale díky duté hlavici ji neprorazil celou. Sharko ho snadno vytáhl a strčil do kapsy. Tahle kulka byla něco jako digitální otisk Luciiny zbraně.

„Teď nábojnici.“

Další digitální otisk. Sharko si klekl a začal zvedat plachty a přestavovat lahve. Potom začal věci přemísťovat a pod nimi nacházel další.

„Vzala sis rukavice, než jsi vešla do domu?“

„Navlékla jsem si je venku. I baret.“

Když Sharko viděl ty hromady věcí, uvědomil si, že policejní technici tu nebudou moci provést pořádnou analýzu DNA, mohl tedy hledat dál a nemusel se bát, že by mu ukápla kapka potu nebo že by mu vypadl chlup z obočí. Musel si však dávat pozor na otisky prstů na klikách u dveří, na nábytku...

„Dobře. Dívala ses na Ramireze v národních rejstřících? Kontaktovala jsi kvůli němu někoho? Telefonovala jsi někam?“

„Ne. Byla jsem opatrná. Věděla to jen teta.“

„Podle toho, cos mi říkala, Ramireze vyslyšali jen jako svědka kvůli tomu únosu, je to tak?“

„Ano.“

„Takže nikdo nebude hledat spojitost mezi zmizením Laëtitie, které vyšetřuje OCDIP, a Ramirezovou smrtí, která bude spadat pod kriminálku. Nikdo by neměl vyslyšchat tvou tetu kvůli strýčkovým aktivitám, ale přesto za ní musíme zajet. Je to drbna, nedokáže držet jazyk za zuby.“

Lucie měla pocit, že se jí přehřívá mozek, ale Franck si zachoval chladnokrevnost.

„A teď přemýšlej, Lucie, přemýšlej, jakých chyb ses mohla dopustit. Promítni si každou minutu dnešní noci, od chvíle, kdy jsi odjela z domova. A pomoz mi najít tu nábojnici, proboha!“

Klekla si vedle něj, opřela se oběma rukama o nějakou dřevěnou desku a zahleděla se na prázdné a zastřené Ramirezovy oči. Smrt ho už pomaličku halila do svého hávu.

„Myslíš, že... že je vinen? Že té Laëtitií ublížil?“

„Jak to asi mám vědět!“

Lucie nevěděla, co si má myslet. V hlavě jí kolovaly ty nejhorší myšlenky. A co když je nevinný? Co když se té dívky nikdy ani nedotkl? Mučení té kočky nedokazuje nic, snad jen dílo úchyláka, kterého vzrušuje mučení zvířat. Možná není ani únosce, ani vrah, i když má plný trestní rejstřík. Svůj trest si podle zákona odpykal, teď byl svobodný a stal se občanem jako kdokoliv jiný.

Zadávala se na Sharka, který oběma rukama rval věci z podlahy a bil se za ni. Riskoval svou kůží. I on by za to draze zaplatil. Byl spoluvíníkem vraždy a pomáhal zahlazovat stopy. Kolik by dostal? Pět? Deset let? Museli skončit takhle? Oni, kteří bojovali na všech frontách? Kolik darebáků dostali za mříže? Kolik životů zachránili? Jenomže lze měřit život jednoho člověka s počtem zločinců, které dostali do vězení? Snažila se ze všech sil uklidnit.

„Myslím, že jsem žádnou chybu neudělala... Cestou sem jsem nikoho nepotkala. A nikdo mě neviděl sem jít.“

Začala zuřivě hledat mezi světlem a stínem. Kočka neustále naříkala. Byl to nesnesitelný nářek, bušil jim do uší a rval nervy. Sharko poprosil Lucii, aby se pokusila představit si, kam asi vystřelená nábojnice odlétla. Nenarazila do nějaké překážky a nepadla pak na zem? Anebo letěla pár metrů vzduchem a přistála kdekoliv v tomhle chaosu? Na střelnících se někdy nábojnice válejí až u terče.

Po dvaceti minutách hledání přešel Franck ke zdi a pokračoval tam, ačkoliv na hromadách věcí sotva držel rovnováhu.

„Musíme ji najít! Když ji nenajdeme, jsme v háji! Podle čísla vyslechnou dodavatele, dostanou se až k policejnímu skladu zbraní a zjistí, že náboje šly na adresu Quai des Orfèvres číslo 36. Nebudou vědět přesně, o co se jedná, ale budou se snažit to rozluštit a udělají balistické analýzy zbraní celého personálu. A najdou shodu mezi nábojnici a tvým Sig Sauerem.“

Sharko znal pravidla. Každý kontakt s částí zbraně – zásobníkem, nábojovou komorou, hlavní, extraktorem, úderníkem – a s ná-

bojnicí zanechává charakteristické stopy, podle nichž lze zjistit druh pistole. Pouze Lucii Sig Sauer mohl korespondovat s hledanou nábojnicí a tohle vodítko bylo pro balistické experty jedinečné a identifikovatelné.

Po půldruhé hodině marného hledání už Sharko dál nemohl. Oblek měl špinavý a zmačkaný. Celý rozbolavělý se narovnal. Nedokázal určit, která místa už prohledal a která na něj teprve čekají. Měl pocit, že se motá pořád dokola. Jediná věc byla jistá: policejní technici tu nábojnicí najdou!

Lucie ho chytila za ruku.

„Jsmo vyřízení. Prosím tě, vrať se domů. Potom zavolám policii a...“

„Neříkej pitomosti! Je pozdě. Skončíš ty, skončím já, skončí naše děti. Uděláš z nich sirotky!“

Sharko věděl, že každé slovo zasahuje Lucii hluboko do srdce, ale všechny tyhle věci byly naprosto reálné. Pořád ještě nemohl uvěřit tomu, co vidí: dva policisté z kriminálky lezou po čtyřech po zemi ve sklepě a hledají trubičku dlouhou 19 milimetrů, s průměrem 9 milimetrů, aby zakryli zločin. V posledním záchvatu naděje se ještě jednou pokusil hledat, ale o pět minut později rezignoval. Dlouze se zamyslel a přitom upíral oči na Ramirezovu pistoli P30.

„To nevede nikam. Nenajdeme ji. Vidím tři řešení. To nejhorší je zbavit se těla. Jenomže v tom případě sem policie stejně přijede. Ramirezovo zmizení určitě někdo ohlásí. Vyšetřovatelé přijedou prohledat dům. To neřeší náš problém s nábojnicí a já bych nikdy neměl klid, kdybych věděl, že se pohybují v téhle místnosti a že ji dřív nebo později najdou. Druhé řešení je oheň. Z těla ani z domu toho moc nezůstane, kromě té zatracené nábojnice. Chlapi, kteří vyšetřují požáry a výbuchy, ji najdou, to je jisté.“

Sharko se podíval na mrtvolu.

„Vidím jen to poslední řešení... Převezmeme případ. Budeme vyšetřovat tvou vraždu.“

7.

Lucie vzala hlavu do dlaní.

„Něco takového nemůžeme udělat.“

„Proč ne? Právě jsme uzavřeli případ dvojnásobné vraždy, takže načasování je ideální. Náš tým je volný a převezme tenhle nový případ, ovšem za předpokladu, že se mrtvola najde co nejdřív. Levallois je vždycky pověřený, aby spolu s techniky ohledal místo zločinu a posbíral indicie, ale zařídím to tak, abych to tentokrát dělal já. Budu to já, kdo sepíše protokol a postará se o zapečetění vzorků. Než je předám do laboratoře, vyměním nábojnici, kterou technici najdou, za jinou. Tak to aspoň budeme moct kontrolovat zevnitř.“

„To nebude fungovat. Jsme mimo Paříž, šestatřicítka nebude tím vyšetřováním pověřená. A i kdyby se ta mrtvola našla v Paříži, bude to jen jedna smrt mezi ostatními. Případ by převzalo obvodní komisařství.“

„Máš pravdu, musí to být něco výjimečného, neobvyklá a mimořádně hrůzná vražda, abychom si byli jistí, že nás k ní zavolají. Ale prohlédni si to tady. Kočka s pijavicemi. Je tady všechno, aby se takhle vražda stala výjimečnou. Aby soudní orgány neměly na výběr a přidělily to přímo šestatřicítce.“

Ze způsobu, jakým Sharko hleděl na mrtvolu, Lucie pochopila, co chce udělat.

„Panebože, Francku. Ne, nic takového udělat nemůžeš!“

Sharko jí přitiskl prst na ústa.

„Při naší smůle máme štěstí. Mohlo to být desetkrát horší. Už vím, kde najdeme tu náhradní nábojnici. V jeho pistoli...“

Sebral ze země Ramirezovu P30 a vyndal z ní zásobník.

„Devět milimetrů, stejná ráže, jako jsou naše zbraně. Výborně!“
Ze zásobníku vyňal nábojnici a otočil ji. Na spodní části bylo vyryto „Luger“.

„Ale není to stejná značka. Sakra!“

Jejich nábojnice, stejně jako nábojnice všech francouzských pořádkových sil, měly značku Speer, vyrytou rovněž na spodní části, hned vedle registračního čísla. Sharko položil svou velkou paži kolem Luciiných ramen a snažil se v bouři jejích očí najít aspoň záblesk naděje.

„Náš plán bude přesto fungovat. Poslouchej mě dobře. Balistickou analýzou bude určitě pověřený Guy Demortier. Je vynikající, ale bude analýzu odvíjet ze zapečetěného vzorku, který mu dám. Předtím ji vyměním. Udělá analýzu nábojnice Luger a všechno bude v pořádku. Kdo by se zajímal o značky nábojnic, kromě něj? Nikdo. Všimla sis toho někdy v protokolech?“

„Luger, Speer... Ani jsem to nevěděla... Ale policejní technik, který najde nábojnici ve sklepě, to vědět bude.“

„Za podmínky, že si toho vůbec všimne. A nezapomínej, že protokol budu sepisovat já. Najde nábojnici Speer, já napíšu Luger, dám do laboratoře Luger a nábojnice Speer se zbavím. Ten protokol se technikům do rukou nikdy nedostane. Technici se s balistiky nikde nepotkávají. Jsou to dvě oddělení odlišných profesí.“

Sharko se rozhlédl kolem a pak se obrátil zpátky k Lucii.

„Poslyš, existuje pět procent zločinců, které nikdy nechytíme, protože nepanikaří a zachovávají chladnou hlavu. A my taky budeme patřit k těm pěti procentům, Lucie. Známe postupy i pravidla, kterých se budeme držet. Nikdy nás nechytí. Zítra přijdeme oba do kanceláře včas a budeme dělat svou práci jako každý den.“

A během dne nás zavolají, protože místní policisté najdou Ramirezovu Audinu, kterou pro ně připravím a která bude bránit na silnici v provozu. Místní policisté pak přijdou do tohoto domu, necháme otevřené dveře a půjdou se proto podívat do sklepa.“

„To nebude fungovat. Je to moc komplikované. Je v tom moc parametrů, moc...“

„Bude to fungovat, věř mi! Teď zajdi opatrně pro auto a potom se vrať domů. A než se sejdeš s Jayou, sundej si bundu, je celá špinavá. Nalij si skleničku whisky a mně taky jednu připrav, budu ji potřebovat. Zařídím tady ještě pár maličností, postarám se o Audi, zbavím se všech zbytečností a pak za tebou taky přijedu domů. Zatím připrav ten strýčkův spis. Až se vrátím, budeme ho muset spálit.“

Lucie nemohla uvěřit, co slyší z úst toho čestného a poctivého policisty, jakým Sharko vždycky byl. Pochopila, že by se ho zbytečně snažila přemluvit, aby změnil názor.

„Musí být vinen... Musel ublížit Laëtitií, jinak si myslím, že se z toho nedokážu vzpamatovat. Ten člověk si svůj trest odseděl a dnes je možná nevinný.“

A odešla. Sharko si před rozbitým zrcadlem upravil kožené rukavice. Nikdy neviděl, že by měl tak černý a rozhodný pohled. Čekala ho těžká práce, ale on věděl, co má udělat. Nebylo to v jeho kariéře poprvé, kdy naaranžoval místo zločinu.

Nejdřív musel vyřešit problém s kulkou a nábojnicí. Chvilí přemýšlel a pak našel řešení. Odvlekl Ramirezovo tělo do opačného kouta sklepa, aby ho dostal z místa, kde skutečně došlo k zabití, tedy i daleko od cihly, do níž se zaryla kulka. Posadil mrtvolu ke zdi, přesně do stejné pozice. To bylo důležité: od prvních minut po smrti vytéká krev z cév a díky zemské přitažlivosti se hromadí v místech, kde je tělo v kontaktu se zemí. Tato skutečnost umožňuje patologům určit, jestli bylo s tělem po smrti manipulováno. Ale tentokrát si doktor ničeho nevšimne. Pak utřel krev z místa, kde se mrtvola nacházela původně.

Vzal do ruky v rukavici pistoli P30 a přiložil ji ke krku oběti. Bez zachvění nastavil hlaveň přesně do stejného úhlu směrem k ráně. Druhou rukou si sundal čepici a strčil ji na opačnou stranu, do místa, kudy vyletí nábojnice. Vystřelil. Odrazová vlna ho uhodila do uší, takže na chvíli přestal slyšet. Vykřikl bolestí.

Horká nábojnice značky Luger skončila v čepici. Nechal ji vystydnout a pak se snažil vyčistit eventuální otisky, které mohl Ramirez na nábojnici nechat, když ji strkal do zásobníku, ačkoliv horko muselo všechny vymazat. A potom si pistoli opatrně strčil do kapsy. V uších mu pořád pískalo jako skřípavý zvuk tón houslí. Potom otočil hlavu mrtvoly. Kulka neproletěla do zdi a musela zůstat v hlavě. Výborně. Už se hlavy ani nedotkl, ale svlékl tělo a konstatoval, že je na něm řada tetování a symbolů. Na hrudi měl čáry připomínající mříže vězení. Nechal je být. Když dokončoval všechny detaily svého díla, připadal si jako hrůzostrašný umělec. Z kapsy Ramirezových tepláků vyndal mobil. Podpatkem ho rozdrtil na zemi a SIM kartu vzal s sebou.

Mohl přejít k následující etapě. K té nejhorší.

Přistoupil k ponku, na němž stálo akvárium, a uchopil skalpel.

8.

O hodinu později strčil do kufru svého auta velký pytel s odpadky, v němž byl skalpel, plachta, kterou tiskl Ramirez Lucii na obličej, rozšlápnutý mobil, pistole P30 a Ramirezovo oblečení, do něhož Sharko zabalil kočku, kterou udusil. Byl to jediný způsob, jak ukončit její utrpení. Zbavil ji pijavic a většina z nich mu pak posloužila k aranžování místa zločinu.

Nebe se zatáhlo, vzduch byl vlhký a elektrický, skoro jako při bouřce, ale nepršelo. Tím líp. Sharko krácel ve tmě po okraji úzké silnice vedoucí kolem domu. Nikde ani živá duše. Pečlivě se rozhlédl. Pole se vlnila a les vrhal do okolí strašidelné stíny. Daleko od hlavní silnice číslo 20 vedl do temnoty úzký asfaltový pás. Projela po něm dvě nebo tři auta. Osamělý Ramirezův dům a nepřítomnost sousedů považoval Sharko za další povzbudivé znamení.

V domě našel klíč od Audi, uvolnil ruční brzdu a postrčil auto dozadu. Nepřipadalo v úvahu posadit se za volant a nechat tam biologické stopy, které se v tomhle uzavřeném a čistém prostoru daly snadno najít. Stačila řasa, oděrka kůže, vlas... Sportovní auto dojelo doprostřed silnice. Auta tudy nemohla projet, jen kdyby řidiči Audinu trochu odstrčili na krajnici. Zítř ráno v brzkou hodinu určitě naštvání řidiči zavolají policii.

Co má udělat s klíči od vozu? Nechat je v zapalování? Vrátit je zpátky do domu? V duchu se snažil představit si reakci kolegů, kteří sem přijedou. Museli jednat tak, jak to naplánoval. Nakonec klíče strčil do kapsy.

Nechal dveře domu otevřené, pak došel ke svému autu a naposledy si ve zpětném zrcátku dům prohlédl – nezapomněl na nic? Pak nastartoval. Kabát nechal zapnutý až ke krku, aby zakryl stopy krve na košili a kalhotách. Vrah s sebou vždycky odveze kousek mrtvolky a Sharko nebyl žádná výjimka.

Využil další přílehlé silnice, objel Verrièreský les, pak na jednom místě zaparkoval a pokračoval dál pěšky mezi stromy, s pytlím na odpadky v jedné a s kanystrem benzínu, který našel ve sklepě, ve druhé ruce. Uprostřed lesa udělal z věci z pytle hromadu a navrch položil kočku. Celé to pokropil. Když pak stál u ohně, snažil se v duchu vybavit si úsměv dvojčat – viděl je, jak si hrají na písku na mořském břehu a jak výskají radostí –, aby vůbec vydržel to, co dělal. Stál tam dlouhé minuty, zhluboka dýchal a uvědomoval si, že od této chvíle už nic nebude jako předtím. S Lucií budou až do smrti kráčet po provaze napjatém vysoko nad propastí. Stačí sebemenší poryv větru a zřítí se dolů.

Kočka neshořela celá, a tak Franck zahrabal spálené zbytky do spadaneho listí. Potom pokračoval dál, zastavil asi o pět kilometrů dál a hodil skalpel a klíče od Audi do kanálu. Panebože, jak mu to všechno připadalo nekonečné! Zavolal Lucii a řekl, že se brzy vrátí. Když hovor ukončil, uvědomil si, jak strašně se mu třesou ruce. V té chvíli by na jejich budoucnost nevsadil ani zlámanou grešli.

Měl nervy nadranc, ale pokračoval v chůzi dál podél Seiny poblíž Choisy-le-Roi. Stála tam řada pouličních svítilen, jejichž světlo se odráželo od Sharkova nepromokavého kabátu. Seina hučela a valila své černé vody, jako by se jednalo o dělostřelecké granáty. Sharkovi připomněla mytologickou řeku Styx, oddělující pozemský svět od podsvětí. Měl pocit, že se prodírá jejími vodami bez

možnosti návratu. Chráněný absolutní tmou hodil do vody Ramirezovu pistoli P30 a potom rychle kráčel dál po břehu a každých padesát metrů vyházal i devět nábojů, zbývajících v zásobníku. Pořád však měl zvláštní pocit, že na něco zapomněl.

Vydal se na zpáteční cestu. Ty pochybnosti, které cítil, musely být normální. Ne, na nic nezapomněl, věděl to. Po tolika letech praxe, po stovkách míst zločinu, která viděl a analyzoval, jak by se mohl v něčem mýlit?

Noční kalvárie skončila doma v garáži. Tam se svlékl a oblékl si montérky, které používal, když maloval nebo tapetoval byt, špinavý oblek smotal a spálil ho tam, přímo na betonové podlaze. Před očima mu rychle tančily plameny. Upřeně hleděl, jak požívají jeho proužkovanou kravatu a antracitový oblek, který nosil při slavnostních příležitostech. Byl to dárek jeho první manželky Suzanne, která zemřela před lety. Teď se to všechno měnilo v dým, který jako by celý ten příběh uzavíral. Sharko v něm viděl pochmurné znamení.

Lucie mu přinesla dokumenty strýčka Anatola. List po listu je naházal do ohně a přitom upřeně hleděl na zářící obličej mladé Laëtítie. Bezpochyby ji nechal jejímu příšernému osudu, ale měl na výběr? Plameny pohltily stránky stejnou rychlostí jako výčitky a znechucení, které svíraly Sharkovo srdce. *Jsou vinni.*

Potom se zahleděl na kulku z Luciiny zbraně, kterou držel v dlani, na ten kousek olova potažený mědí, který připravil člověka o život. Popadl kladivo a se vztekem do ní začal bušit, až se mu zpotilo čelo, dokud ji úplně nerozbil.

Když se celý udýchaný otočil, za zády mu stála zkamenělá Lucie a upřeně hleděla do šiléných očí svého muže.

9.

Nazítří ráno v šestatřicítce seděl Franck u monitoru svého počítače a nebyl schopný vůbec nic dělat. Musel však vejít do open space, tisknout ruce, jako by se nic nestalo, vtipkovat a přijímat od kolegů gratulace k zatčení Dulaca... A přitom mít v kapse kalhot nábojnici Luger zabalenou do kapesníku. Čtyři gramy schopné poslat ho na dvacet let do vězení, které musel za každou cenu vyměnit za nábojnici, která se ztratila ve sklepech jako posel ohavnosti všech jeho činů...

I když to na sobě nenechával znát, strach ho doslova přibil do křesla. Nakažlivý strach, který nepocítil už pěkně dávno. A viděl, že úhlopříčně od něj sedí v křesle i skleslá Lucie. Celou noc se třásla v posteli a představovala si ty nejhorší scénáře. V duchu ji děsilo vězení, smrt, strach, brutalita a zoufalství, byly to její lidožroutky, strašidla nahánějící hrůzu, a pohonná směs jejích nočních můr. V životě toho vydržela spoustu, ale kdyby přišla o svobodu, zničilo by ji to definitivně.

Franck ji neustále uklidňoval: dostanou se z toho, uvidí vyrůstat své děti, zestárnou ve stínu slunečníku na zahradě a jejich výčitky svědomí se rozplynou v tisících dalších vzpomínek. Jenomže on sám o tom v hloubi duše pochyboval. Od včerejška ho pronásledoval příšerný pocit. Musí se té špatné aury za každou cenu zbavit.

Po obědě, jakmile se zase všichni usadili na svých místech, Sharko vstal.

„Je řada na mě.“

Jednička týmu se pak vrátila s pěti kávy: s jednou oslazenou, jednou s mlékem pro Robillarda a se třemi černými. Pak schovaný za monitorem potají pozoroval Jacquese Levalloise, jak upíjí tu svou. O půl hodiny později se člen týmu, obvykle pověřený procesními úkony, začal vrtět v křesle a kousat do rtů: laxativum už začalo působit. Jakmile začal běhat na záchod krokem kovboje, který právě po dlouhé jízdě slezl z koně, Sharko si všiml, že na něj Lucie upřeně hledí. Pochopila. Nakonec si Levallois oblékl sako a vypnul počítač.

„Jdu domů. Nevím, co se děje, ale hrozně mě bolí břicho. Musel jsem sníst něco špatného v kantýně.“

Rychle se s nimi rozloučil a držel se rukama za žaludek. Franck nastavil monitor tak, aby se vyhnul vyčítavým pohledům své družky. V duchu se proklínal.

Čekal a čekal, nebyl schopný pracovat, klikal myší naprázdno a přeskakoval stránky, jen aby to vypadalo, že něco dělá. Jak se ručičky hodin otáčely – 15 hodin, 16 hodin, 17 hodin –, v mysli se mu čím dál hlasitěji zavíraly dveře vězení. Co se děje? Dopoledne museli místní obyvatelé zavolat policii kvůli té Audině. I kdyby policie dodržela všechny postupy, musela by zalarmovat šestačtřicetku někdy začátkem odpoledne.

A co když něco nefungovalo? Co když nebude případ předán kriminálce? Co když se ho ujme nějaký jiný tým? Lucie měla pravdu, rizik bylo v tomto případě až moc. Musel bojovat s touhou sednout do auta a jet tam, jen aby viděl, co se děje. V té chvíli se zachvěl. Chová se stejně jako vrah, co se za každou cenu chce vrátit na místo zločinu.

Po Levalloisově náhlém odchodu, zavládl v pracovním prostoru, v místě, kde se dělili o svá vítězství, rvačky i prohry, nebeský klid, jako pokaždé když vyřešili nějaký závažný případ. Po Dulacově

zatčení si muži z Manienova týmu toužili vydechnout, vyřídit odkládané e-maily a trochu se uvolnit.

Sharko pohybem hlavy naznačil Lucii, aby se sebrala a šla pro dvojčata do školky. I ona čekala na ten telefonát se zjevným napětím a úzkostí a očividně neměla chuť odejít, dokud se nedozví, co se děje. Nakonec ale přece jen proti své vůli posbírala věci, vstala, řekla jen „zítra na shledanou“ a odešla. Vzápětí po ní odešel i poručík Pascal Robillard se sportovní taškou přehozenou přes rameno a zamířil do posilovny. Tenhle obr chodil trénovat čtyřikrát týdně a nebyl ten typ, který by se zdržoval v kanceláři dlouho do noci, zvlášť když ukončili případ, který si od nich vyžádal tolik energie.

„Nevypadáte moc šťastně, vy dva,“ řekl kapitán Bellanger a kličkal přitom myší. „Kdyby pohledy zabíjely, byli byste už oba mrtví.“

„Lucie je teď trochu ve stresu, co kluci nastoupili do školky. Adrien je v pořádku, ale Jules nám dělá problémy. Je nevrlý a pořád brečí. Špatně spíme.“

„Všichni špatně spíme, jako všichni poldové.“

To byla jediná slova Nicolase Bellangera. Otočil se zpátky k monitoru, s rukou přiloženou ke spánku, ale potom ji rychle položil dlaní na stůl. Třes ruky byl téměř neviditelný a Sharko by si toho zřejmě nikdy nevšiml, kdyby Nicolas nezačal schovávat ruce. Jednou se ho zeptal, jestli nepije nebo nebere nějaké prášky. Chybělo málo a Bellanger ho málem praštil pěstí. Možná se Sharko mýlil, ale Bellangerova agresivita a to, jak občas ráno vypadal, ačkoliv dřív o sebe velmi dbal...

Po případu *Pandemie* a po smrti jeho partnerky, k níž došlo před dvěma roky, usoudili nadřízení, že ho zbaví velení týmu a že ho nahradí jedním platfusákem, který byl číslem dvě hned za Sharkeem. Série malérů, které musel řešit, nový velitel týmu, Grégory Manien, hbitě využil, aby vystoupil ze stínu.

Od té doby se Nicolas stranil všech a obětoval duši i tělo každému případu, aby cítil, že ještě žije, a aby se nemusel vracet domů. Jeho soukromý život se omezil jen na házení drobků holubům.